

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดไตรวิเวก จ.สุรินทร์
เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ (บาย)

คิดเป็นบุญเป็นกุศล

วันนี้เป็นวันอุตมมามงคแก่พี่น้องชาวจังหวัดสุรินทร์และพี่น้องแถวใกล้เคียงที่ได้มาบำเพ็ญกุศลในครั้งนี้นี้ โดยศาสตราจารย์ดอกเตอร์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ท่านเสด็จมาเป็นประธานเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ซึ่งนาน ๆ จะได้พบได้เห็นกราบไหว้บูชาท่านพอเป็นขวัญตาขวัญใจแก่พี่น้องชาวไทยและชาวพุทธเรา วันนี้นับว่าเป็นโอกาสอันดีงามอย่างยิ่ง เราได้พบเห็นทั้งพระเจ้าพระสงฆ์ได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ทั้งสมเด็จพระท่านที่เสด็จมาเวลานี้นับว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง นี้ละคำวามงคลคือเจตนาที่เป็นกุศลมีความเคารพเลื่อมใส มนุษย์เราแม้แต่สัตว์ก็ยังมีผู้ใหญ่น้อย ยิ่งมนุษย์ด้วยแล้วยิ่งถือผู้ใหญ่เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นที่สักการะบูชาเป็นที่เคารพนับถืออย่างมาก ยิ่งกว่าสัตว์ประเภทใด ๆ

นี่ก็ประเทศไทยของเรามีทั้งพระพุทธศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ รวมแล้วเป็นศาสนาเอกในโลก เราก็ได้กราบไหว้บูชาระลึกเป็นขวัญตาขวัญใจ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตลอดวงศ์ษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ก็เป็นเหมือนมหาพรหม ร่มโพธิ์ร่มไทรอันใหญ่หลวงแห่งประเทศไทยของเรา ซึ่งเป็นของคู่เคียงกันมาเป็นเวลานาน มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ๑ มีพระมหากษัตริย์ประทานความร่มเย็นให้แก่ไพร่ฟ้าประชาชนซึ่งหลายตลอดมา ๑ นี้เรียกว่าพี่น้องชาวไทยเราได้ที่พึ่งอันเอกอุ จึงขอให้ได้มีความเคารพนับถือปฏิบัติบูชาทั้งฝ่ายศาสนธรรม ทั้งฝ่ายองค์ษัตริย์ท่านให้มีความเคารพเป็นคู่เคียงกัน จะเป็นลirimงคลแก่พี่น้องชาวไทยเราตลอดไป

บ้านเมืองเราเมื่อยังมีที่เคารพเลื่อมใสอยู่แล้ว ย่อมมีความแน่นหนามั่นคงและมีความอบอุ่นตลอดไป ถ้าขาดที่พึ่ง เช่น สรรณะ ได้แก่ศาสนาก็ไม่มี พระมหากษัตริย์ก็ไม่มี ถ้าเป็นลูกก็เป็นลูกกำพร้า มีก็คนก็ไม่มี ความหมายในลูกนั้น ๆ ทะเลาะเบาะแว้งงอแงกัดฉีกกัน เพราะไม่มีเซตมีฝั่งมีฝามีที่เคารพบูชา หากความเคารพยำเกรงกันไม่ได้แล้ว ก็เกิดแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายต่อชาติบ้านเมืองของเรา นี้มีตั้งแต่ความร่มเย็นเป็นสุขอันยิ่งใหญ่ นับแต่พระพุทธศาสนาลงมาถึงวงศ์ษัตริย์ของเรา ล้วนแล้วตั้งแต่น้ำอันเย็นฉ่ำที่สำหรับชะล้างจิตใจของเรา ที่แข่งกระด้างกระเดื่องไปด้วยบาปด้วยกรรม ให้มีความอ่อนโยนนิมนวลเคารพนบน้อมกราบไหว้ท่านผู้เลิศเลอ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และองค์พระมหากษัตริย์ตลอดวงศ์สกุลกษัตริย์เรื่อยมา อย่างนี้เรียกว่าพวกเราทั้งหลายมีที่อบอุ่น ถ้าต้นไม้ก็เป็นต้นไม้ที่มีใบหนาให้ความร่มเย็นแก่เราทั้ง

หลาย เวลาเตือรอนวังเข้าร่วมไม้ก็ชุ่มเย็นเป็นสุข นี่เวลาคิดถึงที่พึ่งที่เกาะ มุ่งคิดไปทาง ศาสนาก็คือธรรม คิดมาทางบ้านเมืองก็คือวงศ์กษัตริย์ ล้วนแล้วตั้งแต่ให้ความร่มเย็น แก่พี่น้องทั้งหลายเราเป็นลำดับมาอย่างนั้น

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ระลึกธรรมทั้งสองประเภท คือวงศ์กษัตริย์ ๑ พระ พุทธศาสนา ๑ ให้เข้าครองภายในจิตใจ จะเป็นเหมือนว่าเรามีพ่อแม่แม่ ไปที่ไหนอบอุ้ม ผิดกับลูกกำพร้าเป็นไหน ๆ ลูกกำพร้าไม่มีพ่อแม่ หากความเคียดแค้นที่กัดที่กัด เกาะไม้ได้ สุดท้ายก็เอาความทะเลาะเบาะแว้งมาเป็นเพื่อนเป็นฝูง มันเลยกลายเป็นพิน เป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน เพราะไม่มีที่ยับยั้งชั่งตวงไม่มีที่เกาะที่ยึดไม่มีที่ต้าน ทานเอาไว้ นี่เรามีทั้งเกาะเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเรา หมุนไปทางศาสนาก็เป็นธรรม อันเลิศเลอ หมุนไปทางพระมหากษัตริย์ท่านก็ทรงเลิศเลอด้วยคุณธรรมมาแล้วไม่มีใคร เสมือนแล้วแหละสำหรับเมืองไทยเรา ในการที่ทรงสนพระทัยต่อพุทธศาสนา พระองค์ ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างกับพระพุทธศาสนาเป็นต้นมา จึงเรียกว่าเป็นน้ำอันเย็นน้ำแก่ พี่ น้องชาวไทยเรา ขอให้ยึดหลักทั้งสองประเภทที่เลิศเลอนี้ไว้เป็นขวัญตาขวัญใจของเรา

การจะทำความชั่วซ้ำลามากขอให้ระลึกถึงพ่อถึงแม่ คือ พระพุทธเจ้าและวงศ์ กษัตริย์เสียก่อนว่า ท่านสอนให้ทำตั้งแต่คุณงามความดี สอนให้ละชั่ว ให้ทำความดีเรา อย่าฝืน เมื่อเราไม่ฝืนทำตามที่ท่านแนะนำสั่งสอนไว้แล้ว เราก็จะมีความสงบร่มเย็น เช่นพี่น้องทั้งหลายมาบำเพ็ญการกุศลในวันนี้ ก็มีตั้งแต่เรื่องเป็นคุณงามความดีเป็นสิริ มงคลแก่ความคิดการกระทำการแสดงออกของพี่น้องชาวไทยชาวพุทธเราเป็นลำดับมา นี้ก็ได้พร้อมเพรียงกันมาบำเพ็ญกุศลเป็นที่ระลึกต่อท่านผู้ดี คือหลวงปู่สาม ท่าน บำเพ็ญองค์ของท่านเป็นพระที่ร่มเย็นเป็นสุข เท่าที่หลวงตาเคยทราบนิสัยและเคยสนิท สนมกับท่านตลอดมา รู้สึกว่าท่านจะพูดน้อยมาก แต่กิริยาแห่งการกระทำของท่านนั้น ไปแบบสุขุมลึก ๆ ตลอดมาเลย ท่านไม่ค่อยแสดงออก นี่เวลาท่านมรณภาพแล้วก็ปิด ไม่อยู่ บรรดาประชาชนทศิใดแดนใดก็มาเคารพกราบไหว้บูชาในคุณธรรมของท่าน ที่ เคยปฏิบัติดีมาแล้วตั้งแต่เวลายังมีชีวิตอยู่ ถึงท่านล่วงไปแล้วความดีก็ทำให้ท่านเป็นสุข

ชื่อว่าความดีคือบุญกุศลที่ได้สร้างขึ้นแล้วภายในกายวาจาใจ ย่อมทำผู้บำเพ็ญนี้ ให้มีความร่มเย็นเป็นสุข ตายแล้วหายห่วงเพราะอำนาจแห่งบุญกุศลเป็นเครื่องพยุงจูง ใจให้ไปสู่สถานที่ดีคติที่เหมาะสมตลอดไป ไม่ได้เหมือนความชั่วซ้ำลามากที่จุดลากสัตว์ ทั้งหลายให้ทำตลอดมา ความชั่วซ้ำนี้ออกจากกิเลส ในศัพท์แห่งธรรมท่านบอกว่ากิเลส ๆ คำว่ากิเลส คือ ความเศร้าหมองมืดตื้อหม่นหมองอยู่ในจิตใจ ไม่ให้มองเห็นตามสิ่งที่ มีที่เป็นจริงทั้งหลาย มันมักจะมองไปให้เป็นสิ่งปลอมแปลงแฝงไปในทางที่ปลอม ๆ ไป เสียทั้งนั้น นี่คือการชั่ว ความชั่วนี้เป็นยาเคลือบน้ำตาล ชิมซาบภายในจิตใจทั้งหลาย

ให้มีความติดพันกับมันไม่มีวันอึดพอ แม้จะเป็นความทุกข์มากน้อยก็ไม่เห็นโทษแห่งความชั่วคือกิเลสตัวเหล่านี้เลย

คำว่ากิเลสคือความเศร้าหมองมืดตื้อมันปิดอยู่ที่หัวใจของสัตว์ ไม่ได้ไปปิดที่พระอาทิตย์พระจันทร์ท้องฟ้ามหาสมุทรที่ไหน สิ่งเหล่านี้จะกว้างแสนกว้าง กิเลสตัวมืดมืดปิดตานี้จะไม่ไปปิด แต่จะมาปิดหัวใจของสัตว์โลกให้เห็นผิดไปจากหลักความจริง เห็นตัวว่าชั่ว เห็นชั่วว่าดี นี่คือเรื่องกิเลส อย่างน้อยมันฝ่า ๆ ฟาง ๆ มากกว่านั้นมันทำให้เรามืดบอด ถึงกับว่าไม่เชื่อบุญไม่เชื่อบาป ทั้ง ๆ ที่บุญและบาปนี้มีมาตั้งกับตั้งกลับแต่กาลไหน ๆ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยบุญ ละบาปแล้วตรัสรู้ด้วยบุญ บาปไม่มีทุกข์ก็ไม่มีจะไปละกันยังงี้ นี่บาปเต็มหัวใจจึงต้องละบาป ด้วยการสร้างความดี ซึ่งเป็นเหมือนกับการชักฟอกสิ่งสกปรกกรูกร้าง ให้สะอาดสะอาดขึ้นมาพอมองดูได้ และสว่างไสวถึงกับเห็นประจักษ์ตาประจักษ์ใจ

นี่เรื่องของกิเลสมันปิดไว้หมด ท่านจึงว่ากิเลสคือความมืดตื้อ มันมืดอยู่ที่จิตใจ ไม่ได้มืดอยู่ที่ดินฟ้าอากาศ เช่น เตียนนี้สว่าง พอตกลงกลางคืนพระอาทิตย์ลับลงไปเท่านั้นก็เป็นความมืดขึ้นมา ความมืดและความสว่างเหล่านี้ไม่สร้างความทุกข์ความสุขให้แก่สัตว์โลกแต่ประการใด ยิ่งกว่าความมืดบอดของจิต ความมืดบอดของจิตนี้มันปิดหูปิดตาให้ทำความชั่วซ้ำลามกได้ ทั้งที่แจ้งและที่ลับ ทั้งกลางคืนและกลางวันมันทำได้ทั้งนั้นเพราะมันปิดตาไว้แล้วค่อยทำ คนตาดีเห็นอยู่ สิ่งที่เป็นภัยทราบว่าเป็นภัย สิ่งที่เป็นคุณทราบว่าเป็นคุณ ย่อมหลบหลีกปลีกตัวต่อภัยทั้งหลายเหล่านั้นได้ แต่ความมืดภายในจิตใจนี้ ถึงจะพระอาทิตย์ร้อยดวงก็ไม่มี ความหมาย มันทำให้มืดให้บอดตลอดมา

ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี เปรตผีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุมี พรหมโลกมี นิพพานมี นี่คือท่านผู้หูแจ้งตาสว่าง ได้แก่พระพุทธเจ้าของเราทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ด้วยโลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกลอดทั่วถึง รู้แจ้งโลกในเป็นต้นเหตุคือรู้แจ้งโลกในที่เคยมืดบอดด้วยกิเลส กำจัดปิดเป่ามันออกด้วยน้ำที่สะอาดคือธรรมกลายเป็นพระทัยใสสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา กิเลสสิ้นไปจากใจแล้วเรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งประจักษ์ใจว่า ใจนี้สิ้นมลทินความมัวหมองหรือกองทุกข์ไปหมดเรียบร้อยแล้ว เรียกว่ารู้แจ้งภายในพระทัยไม่มีกิเลสความมืดดำเหมือนแต่ก่อน กลายเป็นใจที่สว่างกระจ่างแจ้งอาโลโก อุทปาที สว่างจ้าอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ว่าจะเวล่ำเวลาใดก็ตามใจที่สว่างกระจ่างแจ้ง เปิดเผยตัวเองจากกิเลสที่ถูกสังหารลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว เป็นใจที่สว่างจ้าครอบแดนโลกธาตุ

นี่คือใจของพระพุทธเจ้า สว่างจ้าครอบแดนโลกธาตุ รองลงมาก็ใจของพระอรหันต์ สว่างกระจ่างแจ้งเช่นเดียวกัน ลดลงมาเป็นลำดับเท่านั้น นี่เรียกว่า รู้แจ้งภายใน

ใน โลกวิทู รู้แจ้งภายนอก บาบที่โลกทั้งหลายไม่เคยเห็นไม่เคยสนใจ ว่ามีหรือไม่มี บุญที่โลกก็เคยได้ยินแต่สนใจบ้างไม่สนใจบ้าง เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างหรือไม่เชื่อเลยก็มี เหล่านี้ พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ท่านรู้อย่างแจ่มแจ้งจากจิตใจของท่านก่อนอื่น เพราะบาปเกิดขึ้นจากใจ กิเลสพาให้สร้างบาป ท่านแก้ไขตัดแปลงชะล้างกิเลสตัวมัวหมองนั้นเข้าไปให้เห็นบุญเห็นบาปเห็นคุณเห็นโทษ เมื่อประจักษ์เต็มเหนี่ยวแล้ว คำว่าบาปเกิดขึ้นที่ใจ ท่านเห็นประจักษ์ภายในใจโดยไม่ต้องไปถามใคร บุญเกิดขึ้นที่ใจไม่ต้องไปถามใคร นรกจะมีที่หลุมก็ขุมก็ตามประกาศจําขึ้นภายในจิตใจไม่ต้องไปถามใครเลย นี่คือรู้แจ้งภายนอก

ภายในได้แก่รู้แจ้งภายในจิต ไม่มีกิเลสปิดบังลึกลับแม้แต่น้อยเลย เรียกว่ารู้แจ้งภายในใจบริสุทธิ์ล้วน ๆ รู้แจ้งภายนอก รู้แจ้งว่าบาปมีจริง บุญมีจริง นรกมีจริง สวรรค์มีจริง เห็นประจักษ์ในพระทัย โดยไม่ต้องไปหาผู้หนึ่งผู้ใดมาเป็นหลักฐานพยานข้อยืนยันรับรองว่านี่มีจริง ๆ มีพยานอย่างนี้ ไม่มี ทรงประจักษ์ด้วย สนุทธิภูมิโก ทรงรู้อเองเห็นเอง ประจักษ์ด้วยจักขุญาณของพระองค์เอง จึงไม่ต้องไปถามใคร แล้วนำสิ่งที่รู้ตามหลักความเป็นจริงไม่คลาดเคลื่อนนี้มาสั่งสอนสัตว์โลก

ทั้งบาป พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นและทราบความเป็นภัยของบาปนี้มามากต่อมากานแสนนานแล้ว โดยถือพระองค์เป็นผู้ยืนยันรับเคราะห์รับกรรมของบาป ซึ่งเคยสร้างมาโดยพระองค์เองมากี่กัปก็กัลป์ เคยพาดกนรกหมกไหม้มาที่ครั้งก็หน ครั้นพ้นจากนรกขึ้นมาแล้วกิเลสมันก็ปิดบังเสียประหนึ่งว่าไม่เคยตกนรก ไม่ให้รู้ไม่เห็นแล้วก็ไม่เข็ดไม่หลาบ มันก็ผลักดันความหยาบความทะเยอทะยานในการสร้างบาปสร้างกรรมเข้าสู่ใจอีก ใจก็มีความบึกบึนทะเยอทะยานกล้าหาญต่อการทำชั่วแล้วก็ไปสร้างความชั่วบาปก็เกิดขึ้นอีก เผลอผลาญอย่างนี้ตลอดมา

นี่พระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณทราบด้วยพระทัยของท่านมาประจักษ์แล้ว แต่ก่อนท่านก็เป็นเหมือนพวกเรา ๆ ท่าน ๆ เหมือนสัตว์ทั้งหลายทั่วโลกดินแดนนี้แล มีด่าก่าตาอย่างนี้ ตกนรกหมกไหม้ ไม่ว่าจะพระพุทธเจ้าพระองค์ใดเคยเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไปไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใครเลย ไปสวรรค์ชั้นพรหมก็เคยไป เป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรกอเวจีเหมือนกันกับเรา ๆ ท่าน ๆ ไม่มีใครแตกต่างกัน เมื่อยังไม่สามารถที่จะผ่านพ้นสิ่งเหล่านี้มาได้ด้วยประจักษ์พระทัยเหมือนเวลาที่ตรัสรู้แล้ว พระองค์ทรงเล็งญาณทราบสิ่งเหล่านี้ทั่วถึงหมด

เพราะฉะนั้นบรรดาสัตว์โลกท่านจึงไม่ให้ประมาทกันในเรื่องทั้งหลาย สัตว์โลกนี้เกิดมาในสกุลใดในบุคคลและสัตว์ตัวใดก็ตาม อาศัยสถานที่เกิดคือพ่อแม่เป็นกำเนิดเท่านั้น แต่สมบัติเดิมที่เป็นแก่นนั้นคือกรรม กรรมดีกรรมชั่วฝังอยู่ในจิตใจของ

สัตว์ทุก ๆ รายไปเลย ไปเกิดในสถานที่ใดกรรมเป็นผู้พาไปเกิด อาศัยท้องพ่อท้องแม่ ให้เกิดเป็นกำเนิดขึ้นมา เป็นปูเป็นปลาเป็นสัตว์ประเภทต่าง ๆ ล้วนแล้วตั้งแต่อำนาจ แห่งกรรมผลักดันให้ไปเกิดทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน

ใครจะเกิดอยู่ในสถานที่ใด ๆ ก็ตามในน้ำบนบก บนท้องฟ้าอากาศ พวกสัตว์ ประเภทต่าง ๆ ตลอดถึงมนุษย์เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เกิดด้วยอำนาจแห่งกรรม ทั้งนั้น ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน เพราะกรรมเป็นธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแดน โลกธาตุ ไม่มีสิ่งใดจะมีอำนาจเหนือกรรมตีกรรมชั่วนี้ไปได้เลย กรรมดีให้ผลดี ใครจะ มาขัดมาแย้งผลดีให้เป็นผลชั่วไม่ได้ กรรมชั่วต้องเป็นผลชั่ว ได้รับความทุกข์ความ ทรมานมากน้อยตามอำนาจแห่งกรรมดีแห่งกรรมชั่วของตนนั้น ๆ ตลอดไปเช่นเดียว กัน ท่านจึงสอนไม่ให้ประมาทกัน

แล้วในบาลีก็แสดงไว้อย่างชัดเจนว่า นตฺถิ กมฺม สมํ พลํ ไม่มีอำนาจหรืออิทธิ พลใดในสามแดนโลกธาตุนี้จะเหนืออิทธิพลแห่งกรรมตีกรรมชั่วไปได้ ใครจะทำด้วย อำนาจบาตรหลวงเยอหยิ่งจองหองขนาดไหน แล้วทำความชั่วซ้ำลามกไม่สะทกสะท้าน กับบาปกับกรรมกับนรกอเวจีอันใดก็ตาม แต่ไม่เหนือคำว่ากรรมนี้ไปได้ เมื่อลมหายใจ ขาดสะบั้นลงไปเท่านั้น กรรมอันนี้แลเป็นผู้บังคับขับไล่ถ้าทำชั่วก็ต้องลงชั่วอย่างร้อย เปอร์เซนต์ ทำดีก็ต้องไปดีร้อยเปอร์เซนต์เช่นเดียวกัน ท่านจึงว่ากรรมตีกรรมชั่วมีอิทธิ พลเหนือสัตว์โลกตลอดไปหมด ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน เรามาเกิดนี้เกิดมาด้วยอำนาจ แห่งกรรม มีพ่อแม่แม่สถานที่อยู่วงศ์สกุลของเราในสถานที่ใด นั่นเป็นสถานที่แห่งกรรม พาให้ไปเกิด ๆ ถ้าเกิดมาแล้วเราอย่าเป็นผู้ประมาท

จะเกิดในชาติขึ้นวาระใด เช่น มนุษย์เราก็คือมนุษย์ด้วยกัน เกิดมาด้วยอำนาจ แห่งกรรมเหมือนกันหมด มีทางที่จะปรับปรุงแก้ไขตนให้ดีขึ้นเป็นความชอบธรรม จะไปดูถูกเหยียดหยามเขาคอนั้นคนนี่ ว่าเขามีชาติขึ้นวาระต่ำต้อยหน้าทุกชั้น หนโลกอย่างนี้ไม่ถูก อันนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาภายหลัง อาจเป็นเพราะอำนาจวาสนาบุญ ญาภิสมภารที่คนนั้นเคยทำดีแล้ว ได้ส่วยสมบัติอันดีงามขึ้นมาพอกพูนจนสมบูรณ์พูน ผลขึ้นได้อย่างนี้ก็ได้อาจเป็นเรื่องของกิเลสมันแฝงตัวเป็นฤทธิ์เป็นเดชขึ้นมา ให้สร้าง ความชั่วซ้ำลามกด้วยอำนาจบาตรหลวงลืมนื้อลืมตัว ลืมยศถาบรรดาศักดิ์ หลงอำนาจ ตัวเองสร้างความชั่วซ้ำลามกขึ้นมา มาก ๆ ได้กอบได้โกยได้เงินมากน้อยเท่าไรถือเป็น อำนาจของตนเองว่าชอบธรรม ๆ มันชอบตามอำนาจของกิเลส

แล้วเกิดความมั่งมีศรีสุขขึ้นมา เงินอยู่ในกระเป๋าฝากไว้ธนาคารไม่พอ กลัวเขารู้ เขาเห็นเอาไปใส่ตู้โงมค์ไว้ใต้ดินก็ได้ นี่มันมีขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งกรรมพอกพูนหัวมันก็ได้คนประเภทนี้ ตายแล้วสิ่งเหล่านี้ก็กลายเป็นไฟเผาคนคนนั้นที่กำลังเห่อตัวเอง ที่

กำลังลืมเนื้อลืมตัวอยู่นั้นแล ให้จมลงในนรกยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลายที่เขาไม่ม่ังมีศรีสุข แต่เขาไม่ทำความชั่วเป็นไหน ๆ นี่ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันระมัดระวัง

ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีคำว่าผิดเพี้ยนเปลี่ยนแปลงไปไหนเลย แต่กิเลสนั้นไม่ว่าวงศ์สกุลปุ่ย่าตายายหลานเหลนของกิเลสโคตรแซ่ของกิเลส มันคือโคตรแซ่วงศ์สกุลที่ตมต้นหลอกลวงสัตว์โลก หาความจริงมาแสดงไม่มี มีตั้งแต่ความหลอกลวงตมต้นล้วน ๆ ตลอดมา เพราะฉะนั้นสัตว์โลกที่หลงไปตามมัน จึงมักได้รับความเดือดร้อนตลอดมาและไม่เข็ดไม่หลาบ เพราะมันมีเคลือบน้ำตาลแทรกไว้ให้เราเพลิดเราเพลิน มีหวานบ้างเล็กน้อย ส่วนเป็นพิษเป็นภัยก็เหมือนกับเหยื่อล่อปลาในปลายเบ็ดนั้นแหละ เหยื่อล่อนั้นเขาลอยแต่ปลายเบ็ดปลาไม่เห็น ปลาตัวโง่จับเข้าไปเล็ดทะเล็กออกมา นี่คนเรากล้าโง่ไม่ได้พินิจพิจารณาตามเหตุตามผลตามอรรถธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว อยากรทำอะไรก็ทำตามความอยาก ทราูไม่ว่าความอยากอันนั้นคือเหยื่อเสียบปลายเบ็ดมันหลอกให้อยากทำ ครั้นทำลงแล้วองทุกซ์เราเป็นผู้รับเคราะห์เสียเอง ๆ สัตว์โลกทั้งหลายที่เชื่อกิเลสจึงมักมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายทั่วโลกดินแดน

พี่น้องทั้งหลายให้ดูว่าโลกอันนี้มีความทุกซ์เพียงเราเท่านั้นหรือ ให้ดูไปคนที่สองก็มีเหมือนกัน คนที่สามมีเหมือนกัน ดูในวงพ่อวงแม่ พ่อแม่ก็มีความทุกซ์ ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมากี่คนมีความทุกซ์ด้วยกัน เพราะความสกปรกหมกไหม้มันมีอยู่ภายในจิตใจแล้วก็เกิดความทุกซ์ เพราะอำนาจแห่งการหลงตามกิเลสมันมีด้วยกัน จึงมีความทุกซ์อยู่ตลอดเวลา ออกไปสังคมต่าง ๆ ส่วนมากมีตั้งแต่สังคมที่ติดที่ตื้นไปตามอำนาจของความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาซึ่งไม่มีเมืองพอเลย

สิ่งเหล่านี้ไม่พอ ใครหามาได้เท่าไรยังเป็นเหมือนกับเสริมเชื้อไฟเข้าสู่ไฟ ได้มากเท่าไรยิ่งหิวมากเท่านั้น วันนี้ได้เท่านี้อยากได้มากกว่านี้อีก ๆ คือเสริมไฟให้แสดงเปลวแห่งความหิวความกระหายความทุกซ์มากขึ้นโดยลำดับ เมื่อไม่สนใจก็โกรธแค้นฆ่าฟันรันแทงซึ่งกันและกัน นี่ก็คือไฟแต่ละกอง ๆ ไต่แกกิเลสตัวมันเคลือบน้ำตาลเอาไว้ไม่ให้เราเห็นพิษของมัน มีแต่ความเพลิดเพลินความอยากความทะเยอทะยาน อันเป็นยาเคลือบน้ำตาลลากเข็นเราไป

จากนั้นก็ราคะตัณหา ใ้อราคะตัณหานี้ตัวรุนแรงมากที่สุด ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ถ้าศาสนาไม่สอนจะไม่มีใครสอนได้เลย เพราะอำนาจจากกิเลสราคะตัณหานี้มันมีอำนาจมาก มันครอบทั่วแดนโลกธาตุ ไม่มีใครกล้าแตะมันได้เลย นอกจากธรรมเท่านั้นที่ท่านมองดูเห็นโทษของมันเต็มพระทัย เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านด้วยสายตาของธรรมที่ท่านมองดูแล้ว ท่านจึงพูดตามหลักความจริง ราคะตัณหานี้มันก็เป็นยาเคลือบน้ำตาลเช่นเดียวกับชนิดอื่น ๆ ท่านจึงมีธรรมเข้าไปบังคับเอาไว้ไม่ให้มัน

ผาดโผนโจนทะยาน ให้มีธรรมเป็นขอบเป็นฝั่งเป็นฝา ถ้าไฟก็ให้มีเตาเอาไว้ให้หุงต้ม แกงอยู่ภายในเตา ใช้แสงสว่างจากไฟได้ด้วยความระมัดระวัง อย่าลืมนื้อลืมตัว ไฟก็เป็นประโยชน์

ที่นี้เราจะค้นหาเมื่อเราละมันไม่ได้ ให้มันอยู่ในขอบเขตด้วยศีลที่พระพุทธเจ้า ประทานให้แล้ว เรียกว่าดาบที่คมกล้าที่สุด ได้แก่ กาเมสุ มิจฉาจารหรือ นนฺทิวราคะหคตา ตตฺร ตตฺราริณฺณนฺทินิ เสยฺยถิทํ กามตณฺหา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา สิ่งเหล่านี้ให้อยู่ในความควบคุมของเรา

เช่น เรามีผิวมีเมียแล้ว พึงทราบว่ามีขอบมีเขตมีฝั่งมีฝาแล้ว อย่าป็นขอบป็นฝั่งป็นฝาเป็นน้ำล้นฝั่ง จะโกยเอาฟืนเอาไฟมาเผาครอบครัวผิวเมียของตน จนกระทั่งลูกเต้าหลานเหลนวงศ์สกุลเป็นฟืนเป็นไฟไปหมด เพราะเราละความได้ไม่พอนี้แหละ มันย้อนเข้ามาเผา คนที่เห่อเหิมด้วยราคะตัณหากินเท่าไรไม่พอ กินเท่าไรไม่อิ่ม นี้ละท่านจึงมี กาเมสุ มิจฉาจาร เป็นดาบอันคมกล้าตัดให้มันขาดสะบั้นไปเลยอย่าให้มีเงื่อนต่อ เรื่องหญิงเรื่องชายนอกจากผิวจากเมียเราแล้ว นอกนั้นเป็นภัยทั้งนั้น ศีลธรรมประกาศปาง ๆ ให้เรารู้ยู่นี้ ถ้าใครฟืนลงไปเอามาดูซินะ แต่ก่อนเราอยู่กับเมียของเราเราผาสุกเย็นใจด้วยความจงรักภักดีความซื่อสัตย์สุจริตพึงเป็นพึงตาย ได้อะไรมาความ เป็นอยู่ทั่วถึงกันหมด เพราะเป็นประหนึ่งว่าอวัยวะเดียวกัน ใครไปหารายได้นอกบ้านในบ้านทั้งผิวทั้งเมียไป ได้มาแล้วเป็นสมบัติที่มีคุณค่าเฉลี่ยเพื่อแผ่ถึงอวัยวะในครอบครัวของตนอย่างอบอุ่นและเย็นใจ

นี่เพราะเหตุไร เพราะความมกน้อย ได้แก่ มีผิวเดียวเมียเดียวเท่านั้นยอดแล้ว สำหรับผู้ครองบ้านครองเรือนที่ละมันไม่ได้ ถ้านอกจากนี้แล้วเป็นไฟทั้งกอง ไม่ว่าฝ่ายหญิงฝ่ายชายไปเสาะไปแสวงหาเป็นล้นฝั่งเข้ามา ก็คือไฟเผาบ้านเผาครอบครัวหย้าเรือนนั้นแล ผิวเมียใครจะรักยิ่งกว่าผิวเมียรักกัน ความฝากเป็นฝากตายนี้เป็นบ่อแห่งความสุข ฟืนน้องทั้งหลายอย่าหาเงินหาทองข้าวของสมบัติต่าง ๆ ยศถาบรรดาศักดิ์ว่ามีคุณค่ายิ่งกว่าผิวเดียวเมียเดียวเอามาแข่งขันกัน พวกที่มีเงินมาก ๆ นั้นแหละคือพวกที่ลืมตัวมาก ๆ ถ้าไม่มีศีลธรรม ได้มาเท่าไรเงินนั้นก็กลายเป็นไฟมาเผาตัวเอง เผาบ้านเผาเรือนไปหมด ถ้าผู้มีศีลมีธรรมจะมีมากมีน้อยจะเป็นประโยชน์ทั่วถึงไปหมด เพราะฉลาดทำ นี่เป็นอย่างนี้ละ

อัปปัจจตา มีผิวเดียวเมียเดียวเป็นสมบัติอันล้นค่า เอามหาเศรษฐีที่มีร้อยเมียมาแข่ง แข่งไม่ได้เลย พวกนี้จมลงทะเลหลวง ๆ ใครมีผิวมากเมียมาก พวกหลงทะเลหลวงทั้งนั้นหาความสุขไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เงินอยู่ที่ใต้ดินก็มี ไว้ในอุโมงค์ก็มี ฝากเมืองนอกก็มี ในเวลาที่เห่อในเวลาที่ดินอำนาจตัวเอง กวาดต้อนได้หมด ๆ ประหนึ่งว่าชาวโลกเขา

เป็นหมาเราเป็นคนคนเดียวเป็นเจ้าของอำนาจ ครั้นแล้วก็สิ่งเหล่านี้แลมาเผาเจ้าอำนาจให้จมอยู่ในนรกอเวจี แม้มีชีวิตอยู่ก็หาความสุขไม่ได้ เงินอยู่ที่ดินก็อยู่ที่ดิน แต่ความทุกข์มันอยู่ที่หัวใจมันก็เผาอยู่ที่หัวใจตลอดเวลา พอขาดลงไปแล้วก็เผาใหญ่เลย นี่เราอย่ายืนตื้ออย่าฝ่าฝืนคำสอนของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นศาสดาองค์เอก ทรงเล็งญาณทราบตลอดทั่วถึงแล้วว่า อันใดเป็นภัยอะไรเป็นคุณ ให้เราปฏิบัติตามนั้น

เฉพาะอย่างยิ่งดังที่พูดตะกั๊นนี้แหละ ที่ว่าราคะตัณหา ให้พากันปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความซื่อสัตย์สุจริต พึ่งเป็นพึ่งตายกันได้ ท่านทั้งหลายไปไหนไปเถอะ ไม่ว่าฝ่ายสามีไม่ว่าฝ่ายภรรยา ไปนอกบ้านในบ้านไม่มีความระแคะระคายสงสัยซึ่งกันและกันพอที่จะก่อไฟก่อไฟเผากัน ได้สมบัติเงินทองมากน้อยมาเฉลี่ยเพื่อแผ่ เรียกว่าเป็นอวยวะเดียวกัน มีความชุ่มเย็นเป็นสุขด้วยกันหมด นี่ละความมีศีลธรรม จนด้วยศีลด้วยธรรมมีความสุข มั่งมีด้วยความปราศจากศีลธรรมนั้นเป็นพินเป็นไฟ อย่ากล่าวหาญาญช้อยอย่าแข่งพระพุทธเจ้า อย่าแข่งธรรมพระพุทธเจ้า ให้ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี นี่คือศีลธรรมอันสำคัญมาก

เวลานี้ศาสนานี้มองไปที่ไหนรู้สึกว่ามีอดทนระอาใจเหมือนกัน หลวงตาพูดอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน เพราะได้พิจารณาอย่างนั้นมาแล้ว พิจารณาเจ้าของเองก็ได้พิจารณาตั้งแต่วันเริ่มแรกบวช ปฏิบัติจิตใจปฏิบัติยืนตื้ออยู่กับศีลกับธรรม ระมัดระวังรักษาตัวจนเป็นที่ภูมิใจตลอดมา ถึงขนาดที่ว่าฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจไม่มีอะไรมาปิดบังจิตใจ และไม่มีอะไรมาก่อนทุกข์ต่อจิตใจตั้งแต่วันกิเลสตัวก่อนทุกข์ให้จิตใจ ขาดสะบั้นลงจากใจแล้ว ใจไม่มีความทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายปรากฏเลย นี่ได้เห็นชัดเจนอย่างนี้แล้ว ภัยของใจโดยแท้นั้นคืออะไร คือกิเลส ก็ได้นำมาพูดได้นำมาสอนพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเราให้ทราบทั่วถึง ความโลภ คนไม่ตายโลภได้ด้วยกันนั้นแหละ ที่ท่านว่าความโลภคือมันเลยฝั่งแห่งความพอดี ๆ ท่านเรียกว่าโลภ

ถ้าอยากได้ธรรมดานี้แม่แต่สัตว์มันก็อยาก คนเราไม่ใช่คนตายก็อยาก อย่างนี้ออยากอยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรมไม่เป็นความชั่วช้าลามกอันใดเลย ท่านจึงไม่เรียกว่าความโลภ แต่ความโลภได้ไม่พอ ได้แ่งไหนทำไหนเอาทั้งนั้น พอลัก-ลัก พอฉกฉก พอปล้น-ปล้น พอรีดพอไถรีดเอาไถเอา อย่างนี้ท่านเรียกว่าความโลภนี้เป็นภัย เป็นมหาภัยตลอด นี่ละกลับมาเป็นพินเป็นไฟเผาเรา สิ่งเหล่านี้มันเป็นภัยต่อทุกคนต่อทุกสัตว์โลก มองไปที่ไหนมีแต่ความเดือดร้อน ตีตดินไปด้วยความโลภ ได้ไม่พอยังไม่พอกินไม่พอ อะไรมีแต่ความไม่พอ เรื่องของกิเลสหาเมืองพอไม่ได้เลย

ถ้าเรื่องของธรรมแล้วพอเป็นระยะ ๆ ไป เช่น ผู้บำเพ็ญสมาธิเมื่อจิตเข้าสู่ความสงบเป็นขั้น ๆ จนถึงความสงบเต็มตัวแล้วเหมือนกับน้ำเต็มแก้ว จะทำให้มากกว่านั้น

ไม่ได้ เรียกว่าสมาธิเต็มภูมิ นี่พอแล้ว น้ำเต็มแก้ว แก้วแห่งสมาธินี้พอแล้ว แก้วแห่งปัญญากระจายออกไป พิจารณาถึงเรื่องโลกสงสาร ความเป็นความตาย ความติดความพันอะไรมันเพราะอะไร พิจารณาแยกธาตุแบ่งสันปันส่วนดูดินน้ำลมไฟด้วยปัญญา ความเกิดความตายความสลายเหล่านี้เกิดมาจากอะไร เกิดมาจากกิเลส

ชาติปีทุกข์ชา ชราปีทุกข์ชา มรณมูปีทุกข์ช กงทุกข์เหล่านี้มีมาด้วยอำนาจของกิเลสทั้งนั้น ๆ เมื่อพิจารณาเข้าไป แก่เข้าไป ถอนเข้าไป กิเลสมีอยู่ที่ไหนเหมือนเชื้อไฟ ปัญญาเหมือนไฟ สติเหมือนไฟปัญญาเหมือนไฟ ความเพียรเป็นเครื่องหนุนไฟ เผาไหม้ตลอด ๆ ไปเลย จนกระทั่งเชื้อไฟคือกิเลสไม่มีสิ่งใดเหลือภายในจิตใจดับพิบลงหมด ความทุกข์ก็ไม่มี แล้วไฟคือธรรมที่เผาไหม้ก็ดับลงไป ไม่ทราบจะไปเผาอะไร นี่คือบรมสุขของท่านผู้สิ้นจากกิเลสแล้ว หากความทุกข์ไม่มีเลยภายในใจของท่าน จะมีอยู่บ้างเป็นธรรมดาเหมือนโลกทั่ว ๆ ไปคือธาตุขันธ์ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านมีธาตุมีขันธ์ดินน้ำลมไฟ มีอวัยวะเหมือนกันกับพวกเรา ย่อมมีความหิวความโหยความอยาก หลับอยากนอน การเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นทุกข์ธรรมดา แต่ทุกข์อยู่ในวงขันธ์ ไม่ได้ทุกข์เข้าไปถึงจิตใจท่านซึ่งเป็นฝั่งหนึ่งแล้ว คือฝั่งวิมุตติ

ในธาตุขันธ์นี้เป็นฝั่งสมมุติ มันติดมันดินมันเป็นกงทุกข์ก็เป็นอยู่ในวงสมมุติคือธาตุขันธ์นี้เท่านั้น ไม่สามารถที่จะก้าวเข้าไปสู่แดนแห่งวิมุตติคือจิตที่หลุดพ้นแล้วเป็นธรรมธาตุแล้วได้เลย นี่ต่างกันอย่างไร สำหรับธาตุขันธ์นั้นเป็นทุกข์เหมือนกัน ต่างกันแต่ว่าพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ทุกข์เหล่านี้ไม่ซึมซาบจิตใจท่าน เป็นอยู่ในวงขันธ์ดีที่อยู่อยู่ในวงขันธ์ เมื่อหมดสภาพแล้วมันก็แตกสลายไป ท่านก็ปล่อยความรับผิดชอบเสีย เป็นอนุภาทิสเสนิพพานล้วน ๆ ไม่มีสมมุติเข้าไปเจือปนเลย นี่คือแดนแห่งบรมสุข เกิดมาจากพระพุทธศาสนาของเราที่ทรงชี้แจงแสดงบอกพี่น้องชาวพุทธเรา

คือชาวไทยเกือบจะว่าทั่วประเทศไทยเป็นชาวพุทธ ขอให้นำธรรมนี้ไปเป็นเครื่องบังคับดับกิเลสบ้าง อย่าปล่อยให้มีมันเลยเถิดเลยแดน แล้วมันจะสร้างแต่ความทุกข์ความทรมานให้แก่เราทั่วหน้ากัน ไปที่ไหนจะมีความสุขออกมาคุยกันบ้างพอเป็นที่ขึ้นอกขึ้นใจมักจะไม่ค่อยเห็นมีนะ พอมองเห็นกัน กระชิบกระซาบก็กระชิบกระซาบระบายเรื่องทุกข์ซึ่งต่างคนต่างมีนั่นแล มาระบายต่อกัน จากระบายแล้วก็ไปใหญ่เลยจนลืมเวล่ำเวลา

นั่นก็ชั่วโมงเพลินคุยระบายทุกข์ว่าเป็นความสุข ๆ นั่งนาน ๆ มันสุขที่ไหน เอามันจะหักมันก็ไม่สนใจ ขอได้คุยระบายทุกข์ออกไป นี่เพราะความทุกข์มากมันอัดอั้นตันใจของหัวใจแต่ละคน ๆ แล้วใครมีความสุขในโลกอันนี้ไม่มี เอาธรรมจับเข้าไปซิ ธรรม

จับเห็นหมด ไม่เห็นหมดพระพุทธเจ้าสอนโลกได้ยังไง ถ้าพระพุทธเจ้าเหมือนเรา
ธรรมดาก็ไม่เห็นมีวิเศษวิโสอะไร ตาพระพุทธเจ้ากับตาเรา ตาในนั้นสำคัญตาใจ

ตานอกเป็นตาเนื้อก็เหมือนเรานี่ละ เขาเห็นท่านก็เห็น เขาได้ยินท่านก็ได้ยิน แต่
ตาในนี้ไม่ใช่อายตนะภายนอก คือตาหูจมูกลิ้นกายนี้ไม่นำมาใช้ ใช้เฉพาะใจที่บริสุทธิ์
เต็มไปด้วยพระญาณหยั่งทราบทะลุไปหมด มองที่ตรงไหนทะลุไปหมด พุดให้ฟังชัด ๆ
ว่าท้องแผ่นดินของเราเรียกว่าโลกอันนี้ มันหนาแน่นไปด้วยหินผาป่าไม้ พวกดินพวก
น้ำเต็มอยู่ในนี้หมดแร่ธาตุต่าง ๆ รวมแล้วเรียกว่าโลก ก้อนโลกนี้ใหญ่หนาขนาดไหน นี่
คือวัตถุไม่ใช่นามธรรม มองเห็นด้วยตาเนื้อ สิ่งเหล่านี้ไม่รับทราบเรื่องบาปเรื่องบุญ ไม่
รับทราบนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพาน ไม่รับทราบเรื่องเปรตเรื่องผี เขาเป็นธรรมชาติ
ของเขาอย่างนั้นมาดั้งเดิม ไม่มีบุญมีบาปกับเขาเลย เขาไม่มีอะไรกับใคร เพราะฉะนั้น
จิตที่เป็นนามธรรมไม่ได้เป็นวัตถุเหมือนก้อนโลกอันนี้

ท่านมองดูโลกท่านไม่ได้มองดูแผ่นดินทั้งแผ่น โลกทั้งโลกนี่ละ ท่านมองดูสิ่งที่
เป็นนามธรรมด้วยกัน นามธรรมคืออะไร จิตของท่านเป็นนามธรรม สว่างกระจ่างแจ้ง
ไปหมดเลย ในจิตดวงนี้ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับ สว่างจ้าไปหมด แล้วอันใดที่สมควรกับจิต
ซึ่งเป็นนามธรรมและสว่างกระจ่างแจ้งไปหมดนี้คืออะไร นี่ก็คือบาป บุญ นี่สัมผัสกัน
ทันที สัมผัสบาปสัมผัสบุญ เปรตผีประเภทต่าง ๆ บรรดาสัตว์ที่มีวิญญาณ ๆ ตลอดถึง
นรกอเวจีที่สัตว์ไปกองเต็มอยู่ในนรกอเวจี ตลอดสวรรค์ชั้นพรหม จิตใจดวงนี้จะทะลุ
ถึงกันหมด เห็นกันรู้กัน สัมผัสสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน นี่คือวิสัยของใจซึ่งเป็น
นามธรรม กับสภาวะธรรมทั้งหลายเหล่านั้นก็เป็นนามธรรมด้วยกัน เข้ากันได้สนิท
ท่านไม่ได้มาเอาดินน้ำลมไฟนี้มาเป็นครูเป็นอาจารย์มาสอนโลกนะ เพราะสิ่งเหล่านี้เขา
ไม่เป็นบาปเป็นบุญ ไม่ตกนรกไปสวรรค์เหมือนจิตวิญญาณของสัตว์

เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของสัตว์กับจิตวิญญาณของท่านผู้รู้ที่ฉลาดแหลมคม
ปราศจากกิเลสตัณหาแล้วจึงเข้ากันได้สนิท ๆ ควรจะสงเคราะห์กันด้วยวิธีใด ท่าน
สงเคราะห์อยู่ภายในจิตใจ สัมผัสสัมพันธ์อยู่ภายในนั้น บาปมีบุญมีนรกมี-มีอยู่ที่ใจ
ของสัตว์นะ ไม่ได้มีอยู่ที่หินผาป่าไม้ มีอยู่ที่ใจของสัตว์ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่มองดูหิน
ผาป่าไม้เพราะไม่เกิดประโยชน์อะไร ท่านจะมองดูจิตวิญญาณของสัตว์โลกซึ่งเป็นของคู่
ควรกันกับจิตของท่านที่เป็นนามธรรม สิ่งเหล่านั้นก็เป็นนามธรรมเข้าถึงกันได้อย่างรวดเร็ว
เร็วไม่มีปัญหาอันใดเลย ประสานถึงกันเลย

นั่นแหละท่านเล็งญาณดูสัตว์โลก ท่านเล็งญาณดูจิตวิญญาณของสัตว์โลกที่เต็ม
ทั่วโลกดินแดนนี้ต่างหาก ท่านไม่ได้มองดูดินฟ้าอากาศหินผาป่าไม้ภูเขาภูเขานั้นลูกนี้
อะไร อันนี้เขาไม่มีความหมายอะไร เราจะบอกเขาว่ามีก็ได้ไม่มีก็ได้เขาไม่มีความหมาย

ในตัวของเขาเอง แม้เราไปให้ความหมายเขา เขาก็ไม่รับความหมายจากเรา สิ่งที่รับความหมายกันได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ คือวิบากผลดีผลชั่วแห่งกรรมของสัตว์ ที่ทำขึ้นไปแล้วจากใจของแต่ละคน ๆ นี่ต่างหากนะ

ใจเป็นนามธรรม ใจดีใจชั่วใจหม่นหมองใจสว่างกระจ่างแจ้ง ใจมีนิสสัยมีอุปนิสัย หรือไม่มี หรือใจโหดร้ายทารุณ ใจเป็นเหมือนชุงทั้งท่อนแล้วยังไม่แล้ว เหมือนท่อนไฟ ทั้งกองอยู่ในชุงนั้นด้วยก็มี นี่ละใจประเภทนี้จะจึงประสานกันได้ทันทีรู้ได้ทันที เมื่อท่านรู้ได้เห็นได้อยู่ออย่างนั้นแล้ว จะปฏิเสธยังงัวงายว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ๆ ก็ผู้เห็น-เห็นอยู่ ไปถามคนตาบอดมันได้เรื่องได้ราวอะไร มีก็หมื่นก็แสนคนว่า วัตถุสิ่งนี้มีไหม คนตาดีเห็นอยู่นั้น เขาบอกไม่มีเขาไม่เห็น คนตาบอดมีเท่าไรก็ปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่มี เพราะเขาไม่เห็น แล้วเราจะยอมรับคนตาบอดนั้นหรือว่าไม่มีตามที่เขาวาไม่เห็น ใครจะยอมรับได้ ผู้ที่ตาดีเห็นอยู่รู้อยู่ มีก็คนก็รับเป็นพยานหรือเป็นเครื่องยืนยันกันได้ แล้วเราจะไปเชื่อคนตาบอดยังไง

นี่ละพระพุทธเจ้าจึงไม่เชื่อคนตาบอด สัตว์โลกตาบอดพระพุทธเจ้าเชื่อได้ยังไง นอกจากเป็นครูเป็นอาจารย์สอนสัตว์โลกด้วยความเมตตาสงสาร เอา เดินเถอะวางั้นเลย คนตาบอดขอให้จับไม้เท้าของคนตาดี คนตาดีจึงไปทางไหนอย่าปล่อยไม้เท้า ให้จับไม้เท้าไปแล้วจะปลอดภัย อย่าอวดดีอวดดีต่อไม้เท้าต่อคนตาดี ถ้าวาตัวตาบอดดีกว่าคนตาดีแล้วจะจม ตกเหวตกบ่อคือคนตาบอดผู้อวดดีนั้นแล ได้รับความทุกข์ความทรมานคือคนที่อวดดีทั้ง ๆ ที่เลว ๆ นั้นแล นี่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านสว่างกระจ่างแจ้งขนาดไหน ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นคนตาดี ซึ่งควรที่จะยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ได้ ถ้าเป็นไม้เท้าก็คือสายธรรมที่ท่านสอนให้เราฟัง นี่ละให้ยึดสายธรรมนี้ละเรียกว่าไม้เท้า ท่านสอนยังไงให้ยึดอันนี้แล้วเดินไปตามท่าน เราจะแคล้วคลาดปลอดภัยไปเป็นลำดับ ลำตา ต่อไปก็ช่วยตัวเองได้ ทีนี้ช่วยตัวเองได้แล้ว เราก็ก้าวเดินได้สะดวก ๆ นี่คนตาดี

คนตาบอดต้องอาศัยคนตาดี จับไม้เท้าของคนตาดีไป คนโง่ต้องอาศัยคนฉลาดที่เป็นธรรม ไม่ใช่ฉลาดคดโกงริตไถ เห็นเขาโง่ทำอะไรยังบีบยั้งบี้อาทุกแห่งทุกมุม อันนั้นมันเปรตผีกินไม่พอ อย่างนำมาเป็นครู หมายถึงคนฉลาดที่เป็นธรรม เราโง่ให้เชื่อให้ดำเนินตามผู้ฉลาด จอมปราชญ์คือพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน นั้นแลเป็นผู้ที่ฝากเป็นฝากตายได้อย่างแท้จริง ดังธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วนี้ว่า สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ บอกว่าบุญว่าบาปนรกสวรรค์ นี่คือแปลนแห่งมรรคผลนิพพาน แปลนแห่งสัตว์โลก นรกเวจีท่านบอกไว้หมดอยู่ในแปลนคือศาสนานี้ทั้งนั้น

ถ้าเราได้ปฏิบัติตามนี้แปลนที่ยกออกมาปฏิบัติแล้วเราจะเห็น พระพุทธเจ้าพูดเป็นโมฆะที่ไหน ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ มีมาตั้งกับตั้งกัลป์ แล้วทรงสอนโลกมาตั้งกับตั้ง

กลับ แล้วเหตุใดเราจะเก่งแต่เราคนเดียวว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี แล้วก็ไปตายจมแต่เราคนเดียว นี่มันเป็นยังไงให้พิจารณาตัวเอง เวลานี้พวกเรากำลังโง่ โง่ต่อกลมายาของกิเลส กิเลสนี้แหลมคมมากที่สุดนะ ให้พากันพยายามตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

ศาสนาจะไม่ปรากฏในเมืองไทยเราแล้วนะเวลานี้ ไปที่ไหนเห็นแต่กิริยาทำทางพิธีการต่าง ๆ การจะประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีนี่รู้สึกว่ามีน้อยแทบจะไม่มี แต่ที่จึ้นเรื่งบันเทิงไปกับกิเลสตัณหาเนี้ โอ้ย ไม่มีวันพอ เบิกกว้างออกเรื่อย ๆ ยิ่งตีดยิ่งตื้นยิ่งเป็นความทุกข์ความทรมาน ไม่มีเกาะใดตอนใดที่จะไปชุกห้วนอนได้ด้วยความสะดวกสบาย เพราะการวิ่งตามกิเลสเลยนะ ถ้าวิ่งตามธรรมมี ถึงจะทุกข์ขนาดไหนทุกข์เพื่อจะเป็นความสุข เราทุกข์ด้วยการบำเพ็ญคุณงามความดี เอา ทุกข์ไป ๆ เพื่อเป็นความสุขแก่เรา เมื่อบำเพ็ญได้แล้วเป็นความสุข แต่ทุกข์ด้วยอำนาจวิ่งตามกิเลส ทุกข์เท่าไรยิ่งเป็นมหันตทุกข์ไม่มีคำว่ามีความสุขเลย จะเพิ่มความสุขขึ้นไปเรื่อย ๆ นี่วันนี้ก็ได้แสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ขอให้ทำตามพระพุทธเจ้าจะอย่าปล่อยไว้เฉย ๆ

ศาสนาเวลานี้จะมีตั้งแต่ในคัมภีร์ไบเบิล ในตัวคนจะไม่มีแล้วนะ เรียนก็เรียนในคัมภีร์ไบเบิล เามาจับยึดใส่ตู้ใส่หีบ คัมภีร์นั้นปฏิภนนี้เต็มไปหมด ออกเพ่นพ่านไม่ได้ นะ ล็อกกุญแจไว้ด้วย ปล่อยให้กิเลสมันเหยียบหัวคน ลากหัวใจคนออกไปทำความชั่ว ซ้ำลามกเต็มบ้านเต็มเมือง จนหาที่วางไม่ได้ที่กิเลสไม่หลอกลวงต้มตุ๋นสัตว์โลก นี่กิเลสออกทำงาน กิเลสไม่ต้องมีคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ เป็นคัมภีร์ในหลักธรรมชาติ ลากสัตว์ทั้งหลายให้หลงตามไปได้ทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล เทวบุตรเทวดายังหลงกลของมันได้นะ เก่งไหมกิเลส นี่ละศาสนาจะไม่มีนะเวลานี้

ขอให้พี่น้องทั้งหลายถ้าอยากมีสาระภายในจิตใจของเรา มีที่พึ่งที่เกาะที่ยึดแล้วอย่าลืมนิสิตลิมทาน ลิมจิตเมตตาทภาวนา การไหว้พระสวดมนต์เป็นที่เกาะที่ยึดของจิต เช่น พุทธโธ ๆ อย่างน้อยเวลาจะหลับจะนอน ถึงเวลาจะนอนให้กราบพระเสีย แล้วสวด อรหํ สุวักขาโตฯ สุปฺปฏิปนฺโนฯ ได้ตามกำลังของเรานั้นแหละ แล้วทำความสงบใจ นึกพุทโธหรือธัมโมหรือสังโฆ บริกรรมภายในใจ มีสติติดแนบอยู่กับใจ บังคับไม่ให้มันคิดไปเรื่องอะไร ตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งบัดนี้มันคิดไม่หยุดไม่หย่อนได้ประโยชน์ เามาทบทวนบวกลบคุณหารกันแล้วมันไม่เกิดประโยชน์ เวลานี้จะเอาความคิดนี้เข้าสู่ศีลสู่ธรรมด้วยพุทโธ ธัมโม สังโฆ โดยความเป็นผู้มีสติตั้งมั่นอยู่ในนี้ แล้ววันหนึ่งอย่างน้อยขอให้ได้สัก ๑๐ นาทีเถอะ

ให้เราคิดเทียบอีกทีว่า ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาเนี้ชั่วโง่ จนกระทั่งหลับนี้อย่างน้อย ๑๒-๑๓-๑๔ ชั่วโมง นี่คิดตั้งแต่เรื่องกิเลสเอาไปถลุงทั้งหมด ความคิดของเราคิด

เพื่อความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ความหวังนั้นหวังนี้ความยุ่งเหยิงวุ่นวายตลอดเวลา มีแต่ความคิดที่กิเลสลุ่มสัวโลก ที่นี่เราย้อนความคิดนี้มาให้เป็นความคิดของด้านอรรถด้านธรรม คิดเป็นพุทโธนี่เรียกว่าความคิดเป็นมรรค ความคิดเป็นบุญเป็นกุศล ความคิดไปตามกิเลสเป็นความคิดที่ผูกมัดเผาผลาญตนเอง ที่นี้จิตจะกลับความคิดนั้นเข้ามาสู่พุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้จิตมีความสงบเย็นบังคับไว้ละ ได้ ๑๐ นาทีก็ยั้งดี บังคับ ไม่บังคับไม่ได้ตายเปล่า ๆ นะ เรายาคอยหวังคนอื่นมาบังคับ เราต้องบังคับเรา เมื่อได้โอวาทคำสอนพระพุทธเจ้าแล้ว เอามาบังคับตนเพื่อความเป็นคนดีมีความสุข วันหนึ่งอย่างน้อยให้ได้สัก ๑๐ นาที

เวลาภาวนานั้นไม่ให้จิตส่งไปที่ไหน เราคิดมาแล้วตั้งแต่เข้ายันคำไม่เห็นเกิดประโยชน์ คราวนี้จะคิดกับพุทโธให้มีสติอยู่กับพุทโธ วันหนึ่งพี่น้องทั้งหลายจะปรากฏเป็นความแปลกประหลาดขึ้นภายในใจของเราทั้งหลายเอง ด้วยอำนาจแห่งการบริกรรมพุทโธ ด้วยความคิดเป็นอรรถเป็นธรรม ผลจะนำความสงบเย็นใจขึ้นมา มากกว่านั้นจะปรากฏเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาที่ใจของเรา แล้วก็ฝังความเชื่อความเลื่อมใสลงเป็นหลักอันแน่นหนามั่นคง ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้แล้วที่นี้ ที่นี้เริ่มได้ทุนทางความดีแล้วเราจะมีทางก้าวเดินไป ถึงยากลำบากเราฝืนได้ที่นี้เพราะเรามีต้นทุน ๆ นี้เรียกว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ ให้มีพุทโธในใจ ทานเราเคยเป็นพื้นฐานอยู่แล้วทั่วประเทศไทย จึงไม่มีทางติเตียนพี่น้องทั้งหลาย

ศีลนี้รู้สึกจะบกพร่องมากอยู่ เฉพาะอย่างยิ่งไม่ได้มากก็ขอให้ศีลข้อที่สามเป็นสำคัญ เพราะศีลข้อที่สามนี้เป็นศีลปราบหมากัดกัน คือผัวกับเมียมันกัดกัน ผัวก็จะไปหาอีหนูชี่ เมียเจ้าของนั่งอยู่ข้างหลังนี้มันไม่มองนะ ถ้าเห็นอีหนูแล้วตาใสเหมือนตาแมว ใ้ผู้หญิงก็เหมือนกันใ้ผัวก็นอนอยู่ข้าง ๆ นี้ ผัวนี้ไม่มีความหมายไปดูอีหนูนั้นชี่นี้ละไฟมันมาเผากันสุดท้ายก็เป็นวิชาหมากัดกัน ให้พากันจำเอานะ นี้ละเรื่องของกิเลส มันจะสร้างแต่เรื่องวิชาหมากัดกัน ทะเลาะเบาะแว้งกันทั้งวันทั้งคืนแล้วก็หย่าจากกันไป ครั้นจากกันไปแล้วเป็นยังงใจไอนั้นนะ แก่ทำไมถึงร้างมันเสียละ ไม่ร้างมันยังงใจมันเหมือนหมาว่าอีกแหละ แล้วที่นี้มาถามผัวอีก แล้วเป็นยังงใจยายคนนั้นนะถึงได้หย่าร้างไป โอ้ย มันเก่งกว่าหมาอยู่กับมันได้ยังงใจ เราไม่ใช่หมา นั้นเห็นไหม

ครั้นกลับมาสอนเรื่องอรรถเรื่องธรรมมันจะไปอีกแง่หนึ่งนะ พระพุทธเจ้าท่านสอนเรื่องอรรถเรื่องธรรมว่าให้มีความปรารถนาน้อย คำว่าปรารถนาน้อยนั้น จะมีก็หญิงก็ชายทั่วโลกดินแดนก็ตาม ไม่ได้สำคัญยิ่งว่าผัวของเราเมียของเรา เรามีผัวเดียวเมียเดียวเท่านี้ชื่อว่าถูกต้องตามอรรถตามธรรม มีความปรารถนาน้อยนี้แล้วเป็นสุข นี้

พระพุทธเจ้าก็สอนอย่างนี้ ที่นี้กิเลสในตัวนั้นนะมันมาแอบอีกนะที่นี้ มาแอบไปซิแล้ว มันก็ไปหาอีกจนกลายเป็นนิทานขึ้นมา เขาเขียนไว้ในการ์ตูนเราไปเห็นเองในการ์ตูน

เขาทำศาลพระภูมิตั้งไว้ใต้ต้นไม้ มีสายระโยงระยางลงมาที่กระถางรูป แล้วก็ มีผู้ชายคนหนึ่งไปนั่งจุดธูปยกมือไหว้อยู่ นั่น แล้วปู่ใหญ่ซึ่งอยู่ศาลพระภูมินั้นก็ถามลงมา เป็นไงเว้ย ไ้อ์หลาน ทำอะไรอยู่ที่นี่ะ จุดหาอะไร โห้ย เป็นทุกข์มากปู่ เป็นทุกข์เพราะอะไรปู่ใหญ่ถามลงมา ก็เพราะปฏิบัติตามปู่ นั่นแหละ แล้วปู่สอนว่าไง ปฏิบัติตามปู่มัน ถึงได้รับความทุกข์ ก็ปู่สอนว่าให้มีความปรารถนาน้อย แล้วเราไปทำยังไงมันถึงได้มีความทุกข์ ไปมีเมียหน่อย นั่นฟังซินะ ทางปู่ก็หมดทำก็มีแต่ เฮ้อ เท่านั้น ถ้าเป็นหลวงตา บ้างนี้จะงัดมาทั้งศาลพระภูมิโยนใส่หัวมันเลย โคตรพ่อโคตรแม่มีงสอนหรืออย่างนั้น มีงไปทำอะไร นี่มันทุกข์น้อยไปเราจะว่าถ้าเป็นหลวงตาบวระ แต่เนี่ยมันไม่มากถูกอย่างหลวงตาบว จบเพียงเท่านั้นนะ นี่ความปรารถนาน้อยประเภทนี้มันเอาไฟเผาเราเข้าใจไหม ความปรารถนาน้อยของพระพุทธเจ้ามีความร่มเย็นเป็นสุข

เอาละวันนี้การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลาและธาตุขันธ์ และเป็นเกียรติอย่างยิ่งแก่พี่น้องชาวจังหวัดสุรินทร์เรา ที่สมเด็จพระลูกเจ้าท่านเสด็จมาเป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรเป็นประธานให้ความอบอุ่นแก่พี่น้องชาวไทยเรา นับว่าเป็นขวัญตาขวัญใจอย่างยิ่ง นาน ๆ ท่านจะได้เสด็จมาที่หนึ่ง ๆ เพราะพระภาระของท่านมากต่อมาก นับว่าเป็นวาสนาของพี่น้องชาวไทยเรา ที่ได้พบได้เห็นได้กราบไหว้บูชาบำเพ็ญกุศลร่วมพระบารมีท่านวันนี้ จึงเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่แก่พี่น้องชาวไทยเรา การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุขันธ์และเวล่ำเวลา ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd